

disse, men har derimod søgt at øve en Retfærdighedshandling overfor et vist bestemt Erhverv. Jeg haaber, at mit Forslag maa foranledige, at denne Sag bliver drøftet og gjort til Genstand for Overvejelse i Fællesudvalget. Der er selvfølgelig paa Toldlovsforslaget mange andre Ting, jeg ønsker ændrede i Fællesudvalget, men det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg skal her blot holde mig til Sukkerbeskatningen og motivere mit Ændringsforslag.

Da der er Kontraktforhold mellem Landbrugere og Sukkerfabrikker, der er gældende for et Tidsrum af 10 Aar, foreslaar jeg, at i et Tidsrum af 10 Aar skal der til Raffinaderbrug kunne indføres et Kvantum af $4\frac{1}{2}$ Mill. Kg. til en Told af 5,2 Øre pr. Kg. Det har jeg ment var en Retfærdighedshandling overfor de Raffinaderier, som ikke ved Kontraktforhold ere forpligtede til Roesukkerproduktion eller ere Ejere eller Forpagtere. Naar jeg siger, det er en Retfærdighedshandling, skylder jeg at sige lidt om, hvordan Sukkerindustrien er stillet den Dag i Dag her i Landet.

Vi have paa en Maade tre Slags Virksomheder. Vi have de saakaldte forenede Sukkerfabrikker, som selv eje store Roearealer og saaledes selv ere store Sukkerproducenter. De have ved et vidt forgrenet System af Kontrakter paa lang Tid bundet Landbrugerne til i en vis Tid at levere dem et vist Kvantum Roer. De staa i et særligt Forhold som Producenter af Sukker. De have videre Raffinaderier, ikke eet, men flere, her i Landet. Endvidere købe de udenlandsk Raasukker og raffinere det. De have alle tre Virksomheder: de producere selv Sukker, de raffinere baade dansk og udenlandsk Sukker, og de handle med Sukker. Den anden Virksomhed er en enkelt Fabrik i Nykøbing paa Falster, som kun producerer Raasukker og derfor staar paa — jeg havde nær sagt et primitivt Standpunkt. Det gør den paa en Maade ikke, men den gør ikke Varen færdig til Konsum. Det kunde den gøre. Den kunde lægge et Raffinaderi an, saa var den paa en Maade liggestillet med de andre, men den har hidtil solgt sit Raasukker til de forenede Sukkerfabrikker enten paa et Aar eller paa længere Aaremaal, det kender jeg ikke. Den tredie Virksomhed er et Raffinaderi — vi have maaske ikke mere

end et enkelt tilbage af den Slags —, som fra gammel Tid under den bestaaende Sukkerlovgivning har kunnet raffinere Sukker, købe daarlige, mere eller mindre billige Varer, som endnu ikke vare i saadan Stand, at de egnede sig til Konsum, rense dem, gøre dem færdige til Brug og saa sælge dem. Denne Virksomhed mener jeg nu, vi ikke skulle lægge øde. Det er den gamle Virksomhed. Vi have ikke begyndt en Sukkerbeskatning, for at det skulde være en Beskyttelsesskat, Sukkerskatten var fra Begyndelsen af en Finanssskat. Da man ledte efter Penge, søgte man at lægge Told paa almindelige Forbrugsgenstande, Kaffe, Sukker og nogle andre, men da man saa i sin Tid kom til at dyrke Sukkerroer og lave indenlandsk Raasukker, var man nødt til ogsaa at lave en indenlandsk Afgift, naar man ikke vilde give Sukkeret frit. Vi Frihandelsmænd saa helst, at der slet ikke blev lagt nogen Skat paa Sukker, men det vil Finansministeren ikke kunne gaa med til, og tidligere Finansministre have heller ikke kunnet gaa med dertil.

Altsaa, saa længe vi ikke dyrkede Sukkerroer her i Landet, kendte vi ikke noget til nogen Afgift, men da det kom frem, maatte vi lave en Raasukkerafgift. Saa kom Udlandet med sine Eksportpræmier, og det generede vor indenlandske Roesukkerproduktion. Saa komme vi til 1891. Jeg sad den Gang i Toldudvalget. Naar jeg ser mig om i Tinget i Dag, ser jeg af de daværende Medlemmer af Toldudvalget ikke andre end det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen). Det er et Bevis paa, at Tingets Medlemmer skifte ret hurtigt. Den Gang kom de og sagde, at nu maatte vi sætte Finanstolden paa Sukker lidt ned over det hele, men samtidig sagde de, at saa maatte vi nedsætte Afgiften af indenlandsk Roesukker saa og saa meget, fordi Udlandet kom med sine Eksportpræmier. Før havde indenlandsk Raasukker en Rabat af 0,08 Øre pr. Pund. Det regnede man ud svarede til, hvad der gik med til Sække, Kul og Benmel. Det blev nu forhøjet til 0,75 eller $\frac{3}{4}$ Øre pr. Pund. I Udvalget strede vi imod det med afdøde Tauber som Ordfører for Flertallet, men vi kunde ikke hindre det, og paa den Maade gik det til, at der blev en ret stor Beskyttelse for Roesukkerfabrikkerne. Men